

Poštšina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Januar 1935

M 39245 h

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. *Sveti Trije kralji molijo božje Dete Jezusa in mu darujejo zlata, kadila in mire.* Padimo z njimi vred tudi mi na kolena ter se iz dna srca zahvalimo za milost sv. vere. Prosimo ga za vse paganske narode, da bi tudi njim skoraj zasvetila božična zvezda. Trije Modri so zastopniki poganskih rodov. Molimo še posebno za uboge zamorčke, toliko milijonov jih še sedi v temi paganstva in verigah suženjstva.

2. *Zamorčki okrog Jezuščka. Katoliški misijon v Afriki.* Poglejmo jih, kako ti črnčki ljubijo Jezuščka. Že so kristjani. Kako so posedli okrog Ježuščka. Večji zamorček pa jih uči, da morajo biti vedno pridni, nikdar Jezusa žaliti. Da morajo vsak dan moliti za ljube dobrotnike, ki so pomagali, da jih je mogel misijonar sprejeti v misijon, jih poučiti in krstiti. — O, kdo bi teh ubogih zamorčkov ne imel rad!

Vabilo na naročbo.

Cenjeni naročniki! V imenu Jêzusovem prihaja današnja številka »Odmeva iz Afrike« k Vam. Iskreno prosi ta skromni misijonski poslanec, da mu ostanete zvesti tudi v novem letu, in mu pridobite še novih naročnikov!

»Odmev« zastopa najvišje zadeve Jezusove, zato Vam bo Jezus sam tisočeri plačnik! »Odmev« je poslanec miru in milosti paganskim krajem črne Afrike. Je pa tudi blagoslov in tolažba našim domovom. — M. S. piše: »Odmev iz Afrike imam tako silno rada, da ga komaj čakam...« Drugi: »Odmev mi je vedno v veliko tolažbo.« Tretja: »Ko pride Odmev, pustim vse drugo delo in ga ne odložim, dokler ga ne preberem do zadnje vrstice.« Četrta: »Krasne slike ima Odmev.« Peta: »Težko gre, pa ne bom odpovedala Odmeva, zato, ker afriški misijonarji toliko molijo za naročnike.« Itd.

V imenu Jezusovem smo začeli. V imenu Jezusovem bomo nadaljevali.

Vsako leto 500 svetih maš

berejo afriški misijonarji za vse dobrotnike in naročnike

»Odmeva iz Afrike«

M 39254 h

- 1 -

Sv. Trije kralji.

Ogrnjeni v kraljevske halje,
zamaknjeni v pojoče dalje
iz Jutrove dežele skoz puščavo
gredo, prepeval Bogu slavo.

Kdo so skrivnostni nočni gosti?
Srce drhti jim od sladkosti:
odprla so se božja vrata,
nad Betlehemom zvezda zlata
žari mogočno v nočni mrak.
Obstal je romarjem korak ...

Pred jaselcami pokleknili
pobožno so in poklonili
Rešniku revnega sveta
kadila, mire in zlata.

Med sveto trojico obraz
teman smehlja se: — To sem jaz,
zaščitnik črnega rodu,
kralj Boltežar! Bom Jezuščku
nocoj kaj ljubega povedal,
da milostno v srce pogledal
bo slehernemu izmed vas ...

O, prosi, prosi Ga za nas,
ki ves si se Mu daroval —
kralj Boltežar, naš črni kralj!

M. K.

Srečno in blagoslovljeno novo leto

želimo vsem cenj. bravcem »ODMEVA«, vsem blagim dobrotnikom naše Družbe in ubogih afriških misijonov!

Ljubi Jezušček naj Vas bogato obdari s svojimi milostmi. Njegova pomoc bodi z Vami vse življenje! Iskreno se Vam zahvalimo za vso misijonsko pomoč!

Hvaležna

Družba sv. Petra Klaverja.

Darovi treh Modrih.

Zlato, kadilo in mira so bili pomenljivi darovi sv. Treh kraljev, označujoči dostojanstvo in bitje božjega Deteta. Po razlagi sv. Cerkve pa imajo ti darovi tudi še drug pomen. Podoba so darov, s katerimi bi naj mi razveselili Dete Jezuščka. Zlato pomenja miloščino, ki jo darujemo ubožcem, kadilo gorečo molitev, dvigajočo se iz naših src pred prestol Najvišjega, in mira trpljenje, katero iz ljubezni do Boga voljno prenašajmo.

* * *

Ker so sv. Trije kralji bili prvi pagani, ki jih je Bog poklical h Kristusu in so imeli moliti božje Dete, so sveti Oče ta praznik povzdignili v poseben dan milosti za uboge pagane. Na njih željo se naj ta dan v cerkvah pridiguje o misijonih v paganskih deželah in se zbira miloščina za rešitev in pomoč ubogih zamorcev. Verniki se naj ta dan prav posebno zavedajo velike sreče, da so otroci sv. katoliške Cerkve. Spominjajo naj se pa tudi blagonosnega delovanja misijonarjev ter si prizadevajo lajšati dušno in telesno bedo ubogih paganov. Kdor v sočutni ljubezni daruje zanje miloščino, molitev ali kako drugo dobro delo, se lahko po besedah Leona XIII. udeleži vseh duhovnih in telesnih del usmiljenja. Lastna nesreča nas je naučila, kako težko je biti lačen in žejen, nag in zapuščen, ujet in brez doma, čeprav se moremo tolažiti z nado na boljše življenje v večnosti. Kako težka šele mora biti usoda ubogih paganov, ki nimajo nikakega upanja na boljše bodočnost enkraj groba. Ali nas ne bo vse to nagibalo k dejanskemu sočutju tudi brez tolažilne obljube ljubelega Zveličarja: »Blagor usmiljenim, ker bodo dosegli usmiljenje!«

Zastopnik Afrike vošči novo leto.

Dragi dobrotniki!

*Prihajam, da se Vam zahvalim za vse dobro, vse blago.
Po Vaši dobroti sem krščen, kako sem srečen in hvaležen.*

*V svojem imenu kot v imenu vseh črnih bratov in
sester Vam iz srca želim*

***milosli polne praznike
in srečno, blagoslovljeno novo leto!***

Misijonskega škofa zahvala, želja in blagoslov.

Sv. Otilija, 25. avg. 1934.

Zvedel sem, da obhaja Vaša družba sv. Petra Klaverja spomin 40 letnice svojega obstanka. Naj tudi jaz k tej slavnosti prav iz srca čestitam in izrazim zahvalo za vse, kar je Družba dobrega storila misijonarjem sploh, naši kongregaciji pa še posebej. S svetim ponosom se Družba ob tem mejniku svojega delovanja lahko ozira nazaj na vse, kar je storila in dosegla. Zlasti se pa z notranjim veseljem lahko ozira v nebesa k svoji blagopokojni ustanoviteljici, ki današnji dan z nebes doli v Jezusovem Srcu, v katerem živimo po besedah sv. Pavla, blagoslavlja svoje duhovne hčere in njih delo. Njeno materinsko in apostolsko srce je veselo ob tem. Naj bi Klaverjeva družba še mnogo let delovala za afriške narode in pomagala, da bi »črni« afriški kraji postali svetli in beli in bili Cerkvi v ponos in veselje.

Blagoslavljam s škofovskim blagoslovom vse člane Klaverjeve družbe in ostajam

v Kristusu Vaš hvaležni in vdani

Tomaž Spreiter, benediktinec,
apostolski vikar v Ešove, Zap. Afrika.

„Ne sramujte se, ako ste berači za Kristusa“.

Na te besede sv. očeta papeža Pija XI. zaupam in prošim za pomoč, da si kupim motorno kolo za misijon Ešove. Kraj je tukaj zelo kamenit in peščen. Zaupamo edino le na pomoč Boga vsevednega in previdnega. K njemu zdihujemo v svojih stiskah in potrebah.

P. Engelhard Herold O. S. B.

**Vsem, ki se zahvaljujejo in priporočajo služabnici božji
Mariji Tereziji Ledochowski!**

V zadnjem mesecu nam je došlo toliko zahval in priporočil, da jih vsled pomanjkanja prostora žal ni mogoče priobčiti v današnji številki Odmeva. V februarški številki bo prišlo vse na vrsto.

V nadomestilo za to in v veselje ljubim dobrotnikom in naročnikom pa povemo, da smo položili vse prošnje in zahvale na novi grob služabnice božje Marije Terezije in naše drage ustanoviteljice. **Sprejmite z njenega groba prisrčne božične pozdrave!**

Služabnica božja Marija Terezija Ledochowska.

Od Svetega Duha razsvetljena je ustanovila služabnica božja Marija Terezija Ledochowska leta 1894 Družbo sv. Petra Klaverja, ki bi naj katoliške misijone v Afriki podpirala z molitvijo in jim z darovi oskrbovala najpotrebnejše za telesno življenje, a tudi za cerkve, za službo božjo pripravljala razne potrebščine. Zlasti pa bi oskrbovala za razna afriška narečja tiskane verske in šolske knjige. Da bi mogla te svoje blage namene uresničiti, si je pritegnila sodelavk, pomočnic. Ustanovila je namreč poseben ženski red, znan pod imenom »Pomožne misijonarke«. Svetniški papež Pij X. je to ustanovo z dne 7. marca 1910 končno veljavno priznal in potrdil. Pomožne misijonarke posvetijo vse življenje delu za misijone pri najrazličnejših opravilih. Da omenimo samo enega izmed teh, ki je velevažnega pomena za širjenje božjega kraljestva v temni Afriki. Družba sv. Petra Klaverja je v teh letih sama natisnila in odposlala v afriške misijone več kot en in pol milijona knjig verske in poučne vsebine. Vse skrbno tiskane in lepo vezane. Tiskane so v afriških jezikih. Tako širijo skromne hčere blage grofice Ledochowske s tiskano besedo kraljestvo božje!

Ustanoviteljica tega, za afriške misijone tako važnega in koristnega podjetja, je umrla v Rimu 6. julija 1922, v sluhu svetosti. Priprave in preiskave, da bi jo proglasili za blaženo, so se že pričele v škofijah, kjer je služabnica božja delovala, namreč v Rimu v škofiji Albano in v Solnogradu. Z dovoljenjem svetnih in cerkvenih oblasti so dne 23. oktobra 1934 dvignili njene zemeljske ostanke iz dosedanjega groba na rimskem pokopališču Campo santo, kjer so počivale 12 let in tri mesece. Bile so zaprte v dvojno rakev iz cinka in lesa. In sedaj so jih pripeljali v glavno materino hišo v Via dell'Olmata 16, v bližini Marije Snežne. Bil je krasen dan. Večno mesto je obsevalo čudovito jesensko solnce, da je bilo že zjutraj prav prijetno toplo. Sprevod se je pomikal ob Reki Tiberi po novi Via dell'Imperio (cesarski cesti). Rimljani, ki so bili pravkar na poti v razne pisarne, mladina, ki je šla v šolo, so ta nenavaden sprevod od vseh strani spoštljivo pozdravljali. V materini hiši v Via dell'Olmata so nas že pričakovali. Duhovne hčerke služabnice božje Marije Terezije Ledochowske, pomožne misijonarke, so s prižganimi svečami sprejele svojo ustanoviteljico in mater.

Telesne ostanke služabnice božje
Marije Terezije Ledochowske so dne 23. oktobra 1934
dvignili in pripeljali v kapelo osrednje hiše.

Novi grob služabnice božje
Marije Terezije Ledochowske.
Spredaj krsta s truplom, ki počiva sedaj pod oltarjem.

Spremljali so drago pokojnico med drugimi prečastiti pater jezuitski general Vladimir Ledochowski, brat naše častite ustanoviteljice. Potem njena sestra Mati Uršula in nečakinja Izabela, sedaj s. Uršula. Maševal je preč. generalni postulator. Po sveti maši je v kratkem in prisrčnem nagovoru čestital Družbi, da ima zdaj svojo ustanoviteljico spet v svoji glavni materini hiši.

Tako počivajo zdaj zemski ostanki drage pokojnice v majhni, nalašč zanjo pripravljeni kapelici. Prav tam, kjer se je služabnica božja v svoji bolezni zadnje tedne zemskega življenja večkrat odpočivala.

Že od prvega dne, odkar jo imamo tu v materini hiši, prihajajo na njen grob duhovniki in svetni verniki, da bi si izprosili razsvetljenja in moči od nje, ki je vse svoje moči posvetila in darovala najsvetejši vseh nalog: rešitvi duš. Saj si je sama izbrala za vodilo izrek sv. Dionizija Areopagita: »Najsvetejše med vsem svetim je, z Bogom sodelovati za zveličanje duš!«

Vse, ki bi na priprošnjo služabnice božje prejeli od Boga posebno milost, prosimo, naj to naznanijo Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Razlaga k slikam.

Slika na strani 6: Ko so dvignili telesne ostanke služabnice božje Marije Terezije Ledochowske na pokopališču za sv. Petrom v Rimu, so jih pripeljali v domačo kapelico svetega Petra Klaverja. Generalni postulator za proglasitev k blaženim, preč. p. Karel Miccinelli, D. J. bere sv. mašo. Na evangelijski strani kleči brat služabnice božje, p. Vladimir Ledochowski, general Družbe Jezusove. V prvi klopi msgr. Cericioni, promotor vere. V drugi klopi ing. Palombi, ki je povečal kapelo sv. Petra Klaverja in prizidal ob levi strani oltarja novo kapelico z grobom. Na levi strani v prvi klopi kleči sestra služabnice božje, sedaj m. Uršula (uršulinka), poleg nje nečakinja Izabela, sedaj s. Uršula.

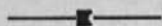
Slika na strani 7: Telesni ostanki služabnice božje Marije Terezije Ledochowske v trojni rakvi iz cinka, lesa in svinca. Rakev stoji pred oltarjem nove, nalašč zato pripravljene kapelice, kjer počiva sedaj truplo služabnice božje. Dne 23. oktobra 1934 so rakev spustili pod oltar v novi grob.

Poročila iz misijonov:

Hifimo, hifimo!

Piše P. Zetel, oblat sv. Frančiška Sal., Južna Afrika.

»Naj Vam pišem nekaj novic o naših uspehih, načrtih in delu v Gabis-u. Že več let trpimo tudi v Bondelsreservatu vsled suše, ki žge po vsej deželi. Toda, hvala Bogu, nismo še umrli od lakote in se preživljamo, dasi s težavo. Materijelno nam gre slabo, dušno dosegamo lepe uspehe. Misijon se je močno dvignil, tako da lahko rečem, da je letošnje leto rekordno, vsled tega, ker vse osebje deluje tako složno. Od 1. septembra do danes imamo 140 krstov, večinoma odraslih, birmancev 84 in 73.000 svetih obhajil. Tako visokih številk še nismo beležili v Gabis-u. Bogu zahvala in njegovi milosti, ki se nas revnih misijonarjev poslužuje kot orodja. Gabis je v prefekturi največja misijonska postaja, kar se tiče števila duš. V tri šole hodi 160 otrok. Treba bi bilo zidati še dve šoli, toda do danes še nimamo denarja. — To leto smo razne praznike obhajali slovesno in po načinu kakor v domovini. To je vleklo zamorce. Veselje in zadovoljnost sta jim sijala raz obraz. Prišli so od vseh strani k službi božji. Mogli smo imeti tudi lepo procesijo sv. Rešnjega Telesa.

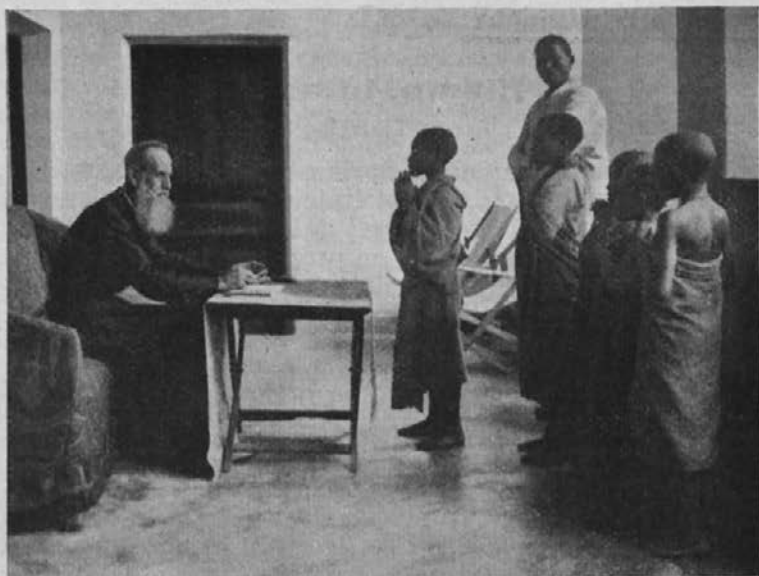
Misijon Marija Trost.

Piše misijonski brat Rafael Kolenc, Južna Afrika.

Danes Vam pošljem podobo glavnega oltarja nove cerkve sv. Male Terezike v Lydenburgu. Podoba so napravile šolske sestre, relikvije za oltar pa so nam oskrbele sestre karmeličanke. Glavni dar za zidavo te nove misijonske cerkvice v čast sv. Mali Tereziki nam je darovala Vaša Družba sv. Petra Klaverja, in po njej vsi ljubi dobrotniki.

Mnogo imamo dela. Ko bi človek imel vsaj tucat rok. Kjer na novo ustanovimo misijon, tam je treba najprej cerkve in šole. Pa žal, da nam tako primanjkuje denarnih sredstev. Moramo biti delavni, drugače nas bodo prehiteli drugoverci. To leto je bilo res leto polno preizkušenj za naš ubogi misijon. Najprej grozna suša, ki je hotela vse požgati. Potem je prišel dež, pa tudi povodenj. Osemkrat nam je pobila toča. Res, s strahom zremo v bodočnost.

Pa še eno drugo preizkušnjo smo imeli to leto, najtršo izmed vseh: kobilice. O, koliko milijonov jih je pač

Škof-misijonar pripravlja zamorčke na sv. krst.

bilo. Desetega decembra smo mislili, da bo vsega konec. Tako ogromna množica se je pripodila teh živalic, da nas je bilo kar groza. Skušali smo jih pregnati z ropotanjem. Spravil sem skupaj 80 zamorčkov, pa smo razbijali na pločevine, kot bi bil sodni dan. Malo smo jih prestrašili. Medtem je prišla grozna nevihta s točo. Kobilice so posedle na strehe in drevje, da so se veje kar pripogibale. Zjutraj smo spet začeli kričati in razbijati. Pomagal nam je še veter in tako so se kobilice vendarle dvignile. Zavzemale so dve uri široko pot. Naši ljudje so vsi potrti, vejo, kaj ima to za posledico: lakoto.

Pa tudi nekaj tolažljivih reči Vam morem sporočati iz našega misijona. Dne 30. novembra smo imeli v naši cerkvi nenavadno slovesnost: poroko krščanskega zamorskega para. Oba novoporočenca sta ta dan prejela prvo sveto obhajilo, dan poprej pa sta bila krščena. To je veselje za nas misijonarje. Pred nedolгим časom je prišel star zamorec v misijon. Sedemdeset let mu je bilo. Peš je prišel 100 km daleč. Dejal je: »Slišal sem, da je samo pri Vas prava vera. Želim umreti kot otrok Vaše sv. Cerkve.« — Ubogi mož ni imel drugega na sebi kot nekaj starih cunj. Sedaj se pridno uči krščanskega nauka in bo kmalu krščen.

V neki protestantovski družini sta bila bolna dva otroka. Bog jima je podelil veliko milost, da smo mogli še oba krstiti, preden sta umrla. Hvala Bogu!

Misijska sestra z zamorskimi sirotami, katere je rešila pred smrtjo lakote.

Junaštvo črne deklice.

Piše p. Spindel, misijonar družbe Jezusove, Zapadna Afrika.

Rozalija je bila pridna zamorska deklica, vzgojena v našem misijonu. Pred pol letom je odšla v Kingombo, da bi postala sestra. Da je bil to res njen poklic, je pokazala s svojo stanovitnostjo. Preko vseh nasprotstev je šla sijajno do zmage. Njeni sorodniki so jo hoteli zastrupiti. Potem

so jo prekleli in jo spodili z doma. Pa vse to je ni prav nič vznemirilo. Odšla je in ni potočila niti solze.

To je res nekaj junaškega, če se pomisli, kako strahopetne so naše zamorske deklice napram svojim domačim. Že ime devištvo je za tukajšnje zamorce nekaj nezaslišnega. Njih želja je, imeti številno družino. Zato so tudi na vse načine skušali Rozalijo odvrniti od njenega poklica. Grozili so ji, jo zasmehovali. Pa vse zastonj!

Njen zgled je močno vplival na druge. Kmalu sta se zglasili še dve drugi deklici iz našega zavoda in zaprosili za sprejem v samostan. To je za nas misijonarje velika tolažba, ko doživimo toliko razočaranj. Pred enim letom sem mislil, da bomo morali še dolgo čakati, preden bomo videli črne sestre. Kar naenkrat pa se je začelo gibati. Da, božja milost je vsemogočna.

Kraška misijonska poročila.

Škof de Clerq, apostolski vikar v Zg. Kasaju. Srčna hvala za Vaš prispevek za vzdrževanje enega katehista. Pomoč katehistov nam je nenadomestljiva. Na svojem zadnjem potovanju sem birmal nad 12.000 kristjanov. Zdaj moram obiskati še pet krajev. Za te uspehe se imam zahvaliti zlasti svojim katehistom. Hvala Bogu za-nje!

Msgr. Arnoz, apostolski prefekt v Bulawayo: Jutri bo odrinila karavana, da ustanovi nov misijon, postajo sv. Tilna, v krajih ki so življenjsko nevarni in zdravju škodljivi. To je ozemlje Wankie, kamor Evropeci, doslej še niso prišli, v bližini Zambezi-ja in slapov Viktorije. Tu si je nakopal bolezen in smrt naš vneta brat Egid, ki sem ga bil poslal tja v decembru 1932, da si ogleda kraj. Kraj je oddaljen 490 km od tu. Priporočim Vam to postajo v molitev.

P. Angerer, Witbank v Transvaal-u: Ni morem popisati, kako velike in vsestranske koristi donesajo razna darila, ki jih pošiljate našemu misijonu; moral bi napisati celo knjigo. Vsako posamezno darilo je dragoceno, brez ozira na

materijelno vrednost, in to že vsled žrtve, ki so si jo naložili blagi darovalci. Zato naj bodo dobrotniki prepričani, da je vse zapisano v knjigi življenja.

Obojna izdaja Zgodb sv. Pisma je dragocen dar za tukajšnjo šolo; delo je lepo in resno. Prisrčna hvala za to!

Posebno se prizadevam, da pri tukajšnjih zamorcih vzbudim spoštovanje in ljubezen do sv. Očeta. Ljudje prebivajo sredi protestantov v skrajno revnih razmerah in vsak dan gledajo, kako se protestantovska cerkev vsaj na zunaj močno širi in se ponaša napram katoliški, ki je primeroma manjša in revnejša. Ako pa jim vcepim pravi pojem o veličini in moči katoliške Cerkve in o posebnem položaju papeža, ki ga zavzema v celem svetu, potem se jim začne daniti, da je naša Cerkev vendarle kaj drugega kot kaka sekta med sektami. O, ko bi imel tu tisto sliko, ki sem jo v Evropi večkrat videl, ki predstavlja papeže od Petra do danes, bi ta slika ljudi zelo poučila in spodbudila.

Prihodnji mesec bomo začeli zidati novo cerkev, zaupajoč v bož-

jo pomoč. Čeprav nimamo vsega denarja skupaj. Ljubi Bog bo pač obudil blagih src, ki nam bodo omogočila, da bomo mogli delo dovršiti.

Sestra Arsenia, Ufiomi: Lepo in prisrčno se Vam zahvalim za

prelepe stvari, ki ste nam jih poslali. Kako veseli in srečni smo bili vsi. Tu v daljni puščavi smo tako oddaljeni od sveta, da sami ne moremo ničesar kupiti za naše zamorce, zato se ljubezen Družbe sv. Petra Klaverja toliko bolj občuti.

Ko se je čarovnik spreobrnil.

Piše misijonarka, s. Solana v Afriki.

Povedati Vam hočem nekaj o naših paganskih zamorcih in o dveh čudežnih izpreobrnitvah. Večina tukajšnjega prebivalstva so Bafuti, rod sličen Bazutom, toda njim zelo sovražen. Bazuti so krščanski veri prijazni, Bafuti pa se drže paganskih navad. Betel pa leži med dvema seloma Bazutov, oddaljen pet minut od misijona. To je bila prav za prav ena sama vas, preden se je ustanovil misijon; zakaj v sorodu so si med seboj.

V večji vasi nad misijonom je bil star poglavar, pagan in čarovnik. Izprva je bil misijonu zelo sovražen, pozneje je malo popustil, v cerkev pa nikdar ni prišel. Bal se je našega velikega belega križa v oltarju, ki ga je bil nekoč slučajno videl. To dobro pa je imel, da je pošiljal vse svoje otroke in vnuke v našo šolo. In če je kak otrok izostal, je bilo treba le njemu povedati in hitro je začel zopet redno hoditi. O kaki izpreobrnitvi pa mu ni bilo govoriti, ker bi bil sicer v svoji sovražnosti mogel prepovedati otrokom vstop v našo šolo in cerkev. Nekatere njegovih ženâ, ki jih je imel sedem, so želele postati kristjane, toda on jim tega ni dopustil. Ena teh, ki nam je bila zelo naklonjena, je zbolela. Bledla je le o molitvi in sv. krstu. Kadar je v misijonu zvonilo, je opominjala okrog stoječe, naj molijo. Obiskali smo jo in smo videli, da je malo upanja, da bi ozdravela. Vprašali smo jo, če želi krščena biti. Odgovorila je: »Zelo želim.« Povedali smo možu, on pa je odgovoril: »Dajte ji zdravil, da zopet okreva.« Zelo smo mu prigovarjali, toda on nas ni poslušal. Dal jo je celo stražiti od paganov, da bi je mi skrivoma ne krstili. Malo dni pozneje je žena umrla in dal jo je pokopati pod zidom hleva, ki so ga nalašč za to podrli in zopet postavili.

V njegovi vasi je bila tudi mlada deklica, ki je hodila k nam v šolo in bi se bila rada izpreobrnila. Ni ji bilo dovoljeno. Morala je postati žena starega pagana. Izbruhnila je hripa. Neka žena, ki je imela malega otroka, je zbolela

in želela krščena biti. Ko že ni mogla več govoriti, je zapisala s travnato bilko na roko: »Prosim Vas, krstite me!« Njen mož tega ni dopustil. Ko jo je neka krščanska žena hotela krstiti, je naložil bolnico na rame in jo prenesel iz dolnje vasi v zgornjo v kočo starega čarovnika, da bi noben kristjan ne mogel do nje. Še tisto noč je žena umrla.

Nas je ta zakrknjenost zelo žalostila in vsi smo bili mnenja, da se bodo taki trdovratneži v paganstvu pogubili. Toda božja pota so drugačna. Lani je stari čarovnik hudo obolet. Bil je star že 80 let. Hud kašelj ga je mučil že mesec dni. Prišel je v misijon po zdravila. Zopet smo ga nagovarjali, naj se izpreobrne in na naše začudenje je odgovoril: »Se bom premislil.« Ni ga bilo več. Popraševali smo po njem in smo naprosili neko kristjano iz tiste vasi, naj mu o priliki kaj govori o sv. veri. Kmalu nam je povedala, da jo je celo prosil, naj moli z njim. Čez nekaj dni je prišel in rekel, da bi rad govoril z misijonarjem. Misijonar ga je popoldne obiskal na domu in ga je našel popolnoma predrugačenega. Tudi nas sestre je hotel še videti. Jaz sem šla dopoldne k njemu, da sem z njim molila, popoldne smo pa šle vse sestre k njemu. Zelo nas je bil vesel in pri odhodu je prosil, naj pride misijonar, da ga krsti. Obljubile smo mu in smo šle vesele domov. Naša dolgoletna molitev je bila sedaj uslišana; zmagala je milost božja. Misijonar je še nekoliko odlašal, a bolnik je bil vedno slabejši. Sprejel ga je med katehumene s tem, da mu je dal križ in svetinjo na vrat in ga opomnil, da naj uredi svoje posvetne zadeve. Imel je namreč več žen. Poprej jih je bilo devet; pet izmed teh je bilo že umrlo. To se je zgodilo konec oktobra. Vseh svetnikov dan je bil zelo slab in je prosil: »Krstite me!« V nedeljo, 4. novembra se mu je želja izpolnila. Po popoldanski službi božji je večina kristjanov romala v pagansko vas. To je bilo nekaj posebnega. »Pomislite: stari poglavar Baphutov bo prejel sv. krst!« Pred njegovo kočjo so vsi posedli po tleh. Le mašnik, sestre in žene bolnikove so smeli biti v koči. Med svetim opravilom so kristjani zunaj prepevali običajne pesmi v narečju Susutov. Čudno so donele te svete pesmi v okolici, kjer so se sicer ob jasnih nočeh prepevale le paganske popevke. Stari čarovnik pa je bil po krstu tako srečen, da ni mogel tega dopovedati z besedami. V ponedeljek je bil že mnogo slabejši; živel pa je še do sobote. Med sv. mašo je umrl. V nedeljo so ga pokopali. On, ki živ ni hotel priti v cerkev, moral je mrtev. Ker so ravno ta dan imeli katehumeni veliko pripravo za sv. krst, so se

vsi udeležili pogreba. Tako veličastnega pogreba že zdavnaj ni bilo. Čudovita so božja pota. Počivaj v miru!

Ta pagan je imel sestro, ki je stanovala v bližini misijona. Ker je njen mož bil že zdavnaj umrl, se je imenovala »mofumahali«, to je: kraljica, in je bila poglavarica v vasi. Bila je zelo trdovratna in ko smo ji prigovarjali, naj se izpreobrne, je vedno odgovarjala: »Nočem, da bi me

Zamorski čarovnik dela pred misijonarjem svoj rokus-pokus

v zaboju pokopali.« Poprej je večkrat prišla v cerkev. Zadnja leta pa si ni mogla kupiti obleke in odeje, zato je izostala. Ko se je njen brat izpreobrnil, smo jo pregovarjali, naj ona stori isto. Rekla pa je: »Bil je strahopetec, ki je to storil iz strahu pred smrtjo. Jaz pa se smrti ne bojim.« Letos konec marca pa je tudi ona nevarno zbolela. Njena snaha, ki je že prestopila k naši sveti veri, ji je često prigovarjala, naj se izpreobrne, toda brezuspešno. Celo prepovedala ji je, naj je ne nadleguje s tem. Šlo je vedno na slabše. Bili smo pripravljeni na vse. Njena sorodnica nas je prosila, naj jo obiščemo in ji prigovarjamo, morda nas

bo poslušala. Res smo jo obiskale neko nedeljo popoldne. Govorili smo to in ono, naposled o veri. Izprva je mirno poslušala; ko pa smo jo začeli prositi, naj premisli, da bo treba kmalu umreti itd., je rekla: »Le pojdite domov, kmalu bo noč. Pošljite mi kaj zdravil za moj kašelj.« Mislili smo, da morda ni razumela, na kaj smo namigavali, zato smo jo vprašali:

»Kaj, ko bi imela zdaj umreti, ali bi se izpreobrnila?«

»Ne,« je odgovorila.

»Zakaj ne?«

»Zato, ker hočem priti k očetu in svojim otrokom.«

»Ali pa veš, kje so tvoji starši in otroci?«

»Kje neki? V nebesih!«

»Kaj pa, ko bi bili v peklu?«

»No, potem naj pridem tudi jaz v pekel. Sedaj pa me pustite v miru in pojdite domov. Trudna sem.«

Obrnila se je v steno in videli smo, da ne bomo nič opravili. Obljubile smo, da zopet pridemo, ona pa je rekla: »Ako Vas bom potrebovala, Vas bom poklicala.« Prepričane smo bile, da tukaj more le Bog čudežno kaj opraviti. Molile smo zanjo in se zanimale za potek bolezni. Zvedele smo, da je svojim sorodnikom par dni po tistem takole rekla: »Zakaj bi me skrbelo priti v pekel? Tam je vsaj gorko in me ne bo zeblo, četudi ne bom imela odeje.« Bila je res popolnoma zakrknjena. Ko smo prvo nedeljo v majniku dokončale svoje premišljevanje, je pritekla neka žena po vse, kar je potrebno za sv. krst. Vprašali smo: »Za koga?« Rekla je, da stara mati Ukhono želi biti krščena, in ker je spotoma srečala misijonarja, ki je molil brevir, je ta takoj šel k bolnici, njo pa je semkaj poslal. Šle smo takoj tja in jo našle še živo. Govorila je le še malo, a vedno je ponavljala: »Prosim, krstite me!« Misijonar je takoj podelil sv. zakramente. Potem jo je vprašal: »No, mati, ali si zadovoljna?« Hvaležno ga je pogledala in šepetala: »Srečna sem!«

Ali niso taka izpreobrnjenja nekaj čudnega? Jasno je, da si pagani takih milosti ne morejo sami zaslužiti. Gotovo jim molitev pobožnih duš v domovini izprosi takih izrednih milosti.

Delajmo z Družbo sv. Petra Klaverja.

Sotrudniki Družbe sv. Petra Klaverja pomagajo na jako priprost način k najvzvišenejšemu delu katoliškega kristjana, namreč k rešitvi neumrljivih duš in k širjenju božjega kraljestva v paganskih deželah. Na ta način množijo česčenje pravega Boga. Saj je ravno Klaverjeva družba prevzela nalogo, z vsemi močmi delovati na to, da kolikor največ dušam v Afriki pridobi milost odrešenja.

Ostanimo zvesti misijonskemu delu! Ostanimo zvesti »Odmevu iz Afrike«! Tudi za novo leto je naš sklep: Vse za Boga in rešitev duš!

V proslavo evharističnega Jezusa.

Gotovo vam je že znano, da se bo vršil prihodnje leto v Ljubljani II. evharistični kongres. In sicer 28., 29. in 30. junija. Kmalu se bodo pričele priprave, da bo moglo naše ljudstvo ljubega Jezusa v presv. Evharistiji tem dostojneje počastiti. Zato pa je treba stroškov. Prevzvišeni gospod škof dr. Rožman so nas prosili, da bi napravili skromno prošnjo na vse cenj. naročnike Odmeva, da bi vsak, če je mogoče, daroval za kritje stroškov vsaj 50 par. To gozovo ni veliko, pa vsaka para se hvaležno sprejme. Položnice imate. Prosimo, da pri pošiljatvi pripomnite, da je v ta namen. Odprimo Jezusu srce, da bo prav rad prišel k nam.

Uredništvo »Odmeva iz Afrike«.

Zahvale.

Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Mali Tereziji, sv. Bosku, služabniki božji Mariji Tereziji Ledochowski: D. B. S., Slovenjgradec, za uslišanje v dveh važnih zadevah in se ji še nadalje priporočamo; Š. L., Celje, za dobljeno ljubo zdravje; S. L., Lož, za uslišano prošnjo in se še nadalje priporoča; dve sestri iz Ljubljane za pomoč v veliki stiski. Prišla je nepričakovano, ko smo najmanj mislili. Iskrena zahvala, poklanjamo dar za misijone; N. N., Cerknica, za uslišano prošnjo.

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Tereziki Deteta Jezusa in služabniki božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: A. P., Dubrovnik za pomoč v težkih telesnih zadevah; mati priporoča sina za srečen izpit v šoli! M. K., Loka, za ljubo zdravje.

Spomin na umrle.

† Preč. o. Janez Pezei, misijonar v Bahr-el-Ghazalu. — Preč. g. Stopan Hadrovič, Sarajevo. — Č. m. Marija Beda, benediktinka. — Emilija Balasy. — Ivana Lojk, Idrija. — Marija Kurnik, Ljubljana. — Martin Tratnik, Celje. — Jožef Jagrič, Kozje.

Popolni odpustek,

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
6. januarja, praznik sv. Treh kraljev.

